

Sygnatura akt IV U 308/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **B. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.** z dnia 05 listopada 2012r. znak (...)

w przedmiocie **jednorazowego odszkodowania**

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05 listopada 2012r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje **wnioskodawcy B. T. prawo do jednorazowego odszkodowania** z tytułu wypadku przy pracy z dnia 02 lutego 2012r. w kwocie odpowiadającej 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu

UZASADNIENIE

Wnioskodawca B. T. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05.11.2012 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 02.02.2012 r. W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżona decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, w tym zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez wyprowadzenie błędnych wniosków z prawidłowo ustalonego przez zespół powypadkowy stanu faktycznego, co w konsekwencji skutkowało wydaniem decyzji odmownej. Wnioskodawca nie zgodził się ze stwierdzeniem organu rentowego, że ustalenia zawarte w protokole powypadkowym są bezpodstawne, albowiem nie zostały podane żadne konkretne powody uzasadniające tego typu stwierdzenie. Przytoczył ustawową definicję wypadku przy pracy zawartą w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i stwierdził, że wypadek któremu uległ ma wszystkie wymienione w przepisie cechy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. Podniosła, że zdarzenie, któremu uległ wnioskodawca, nie zostało uznane za wypadek przy pracy z przyczyn wystarczająco wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, natomiast protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku zawiera nieuzasadnione wnioski. W tym stanie faktycznym zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że w lutym 2012 r. B. T. był zatrudniony w (...) Spółce z o.o. w S. na stanowisku maszynisty kolei linowych.

Jest bezsporne, że w dniu 02.02.2012 r. B. T. pracował wraz z P. C. na górnej stacji pierwszego odcinka wyciągu (...).

Zgodnie z harmonogramem B. T. rozpoczął w tym dniu pracę o godz. 08.00., a miał ją zakończyć o godz. 16.30.

Dowód: informacja k. 13 akt ZUS;

W dniu 02.02.2012 r., po zatrzymaniu wyciągu, około godz. 16.10. B. T. zjeżdżał na skibobie do bazy, dokonując jednocześnie lustracji trasy P.. W tym czasie w nieznanymi okolicznościach doznał urazu w postaci rany okolicy oczodołu lewego i wstrząśnienia mózgu.

Dowód: kopia karty informacyjnej k. 30,

zeznania wnioskodawcy B. T. k. 16v,

S. R. widział, jak przed dotarciem do bazy B. T. był prowadzony pod rękę przez jakiegoś snowboardzistę, który prowadził też skiboba. S. R. słyszał, że prawdopodobnie ten snowboardzista wjechał na B. T., choć nie udało się jednoznacznie ustalić okoliczności zdarzenia.

Dowód: zeznania świadka S. R. k. 20v,

U B. T. pod względem neurologicznym występuje stan po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, z zespołem objawów subiektywnych o charakterze cerebrestenii pourazowej, zespołu adaptacyjnego. W wyniku zdarzenia z dnia 02.02.2012 r., pod względem neurologicznym, doznał on długotrwałego uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

Dowód: opinia biegłego neurologa k. 29.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Przy czym na mocy ust. 2 w/w artykułu za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W myśl ust. 3 tego artykułu za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Definicja wypadku przy pracy została zawarta w przepisach art. 3 powołanej powyżej ustawy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 tej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W myśl powołanej regulacji uznaje się za wypadek przy pracy zdarzenie, które jednocześnie spełnia następujące kryteria: jest nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć oraz pozostaje w związku z pracą.

W niniejszej sprawie nie było sporu co do faktu, że B. T. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę i z tego tytułu w lutym 2012 r. podlegał ubezpieczeniu wypadkowemu.

Natomiast kwestią sporną było ustalenie, czy zdarzenie, do jakiego doszło w dniu 02.02.2012 r. z udziałem wnioskodawcy, mogło zostać zakwalifikowane jako wypadek przy pracy w rozumieniu wskazanego przepisu.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, że zdarzenia z dnia 02.02.2012 r. nie można uznać za wypadek przy pracy. Nie sposób przy tym oprzeć się wrażeniu, że wszelkie nie wyjaśnione w sprawie okoliczności zostały poczytane na niekorzyść wnioskodawcy, co uznać należało za nieuzasadnione. Strona pozwana w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazała, że trudno uznać, aby zdarzenie miało związek z pracą. Tymczasem w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody należało ustalić, że do zdarzenia, na skutek którego wnioskodawca doznał urazu, doszło przed zakończeniem pracy przez wnioskodawcę. Nie ulega wątpliwości, że po zatrzymaniu wyciągu, co nastąpiło o godz. 16.00., B. T. zjeżdżał na skibobie do bazy, lustrując w tym czasie stan nartostrady P.. Wypełniał zatem swoje zwykłe czynności zawodowe. Pracę miał zakończyć dopiero o godz. 16.30. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie daje, zdaniem Sądu, jednoznacznych podstaw do stwierdzenia, że do zdarzenia doszło po godz. 16.30.

Ponadto nie można jednoznacznie poczytywać na niekorzyść wnioskodawcy tego, że nie pamięta on okoliczności zdarzenia. Z zeznań B. T. wynika, że ostatnią zapamiętaną okolicznością jest, to że jechał na skibobie. Należało natomiast zwrócić uwagę na zeznania świadka S. R. złożone przed Sądem oraz na etapie postępowania powypadkowego. Świadek ten konsekwentnie wskazywał, że widział B. T. na trasie P., jak był on prowadzony pod rękę przez jakiegoś snowboardzistę, który prowadził również skiboba. S. R. zeznał ponadto, że słyszał, że prawdopodobnie ten snowboardzista wjechał na B. T., choć przyznał również, że nikomu nie udało się jednoznacznie ustalić okoliczności zdarzenia. Wskazywanie natomiast w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji na rozbieżności pomiędzy treścią protokołu powypadkowego, a dokumentacją medyczną również należy uznać za zbyt daleko idące. Nie ustalono bowiem, jacy świadkowie mieli udzielić informacji zawartych w dokumentacji medycznej, że wnioskodawca uległ wypadkowi podczas jazdy na sprzęcie narciarskim. Nie ulega przy tym wątpliwości, że jakiś czas przed doznaniem urazu B. T. faktycznie przemieszczał się na skibobie.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że zdarzenie z dnia 02.02.2012 r. było wypadkiem przy pracy. Brak jednoznacznych dowodów przeciwnych dla takiego ustalenia.

Zważywszy na to, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagał wiadomości specjalnych, Sąd oparł swoje ustalenia w tym zakresie na opinii biegłego lekarza z zakresu neurologii. Na podstawie powyższej opinii Sąd przyjął, że u wnioskodawcy pod względem neurologicznym występuje stan po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, z zespołem objawów subiektywnych o charakterze cerebrestenii pourazowej, zespołu adaptacyjnego. W wyniku zdarzenia z dnia 02.02.2012 r., pod względem neurologicznym, doznał on długotrwałego uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

Należy w tym miejscu podkreślić, że jeśli chodzi o dowód z opinii biegłego, to „dowód ten, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1, na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Por. także uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 września 1964 r., II PR 457/64, OSNC 1965, nr 3, poz. 53; wyrok SN z dnia 12 listopada 1970 r., I PR 350/69, Biul. SN 1971, nr 1, poz. 9; wyrok SN z dnia 12 września 1973 r., II PR 220/73, LEX nr 14228; wyrok SN z dnia 17 maja 1974 r., I CR 100/74, LEX nr 7497; wyrok SN z dnia 3 czerwca 1974 r., II CR 273/74, LEX nr 7510; wyrok SN z dnia 22 stycznia 1976 r., I CR 917/75, LEX nr 7794; wyrok SN z dnia 3 listopada 1976 r., IV CR 481/76, OSNC 1977, nr 5–6, poz. 102; uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656. Jednakże zdaniem judykatury, sąd orzekający nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego czy zamiast nich przedstawiać własne (por. wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...) 1988, nr 7, poz. 62; wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, z. 11–12, poz. 300)” (patrz: Tomasz Demendecki, Komentarz aktualizowany do art. 278 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowany w systemie LEX).

Zdaniem Sądu, opinia biegłego neurologa była zupełna, jasna oraz wystarczająco wyjaśniała zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, stąd należało uznać ją za dowód mogący stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Sąd nie dopatrywał się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii. Żadna ze strony nie złożyła żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego do czasu wyrokowania.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 2 kpc).